

עבור בלמנע ור"ל א"י הוא מן האור עד הירכים והוא מורה של המלכות ומערכו. ודרום ג"ע. וזפון נהינס. ומן הירכין ולמטה הוא כל ח"ל. והראש בשמים והאור הוא בית המקדש כמ"ס כמגדל דוד לוארך אלף המנן כו' ואמרו (ברכות ל') בניו לתלפיות חל שכל פיות כו' ודימו לואר כמ"ס שכל רכשימי אשה בלוארין כל התכשיטים בזהמ"ק וז"ס אלף המנן תלוי עליו כו'. ואם נחמד האור מה האדם כן בחורבן בזהמ"ק כמתי עולם. וסני הוא הפה ששם וידבר חלקים כו'. וכמו שנגלים הם לבד מנופה כל כל הארצות נקראין ח"ל וכמו שכל אחיות ס"ל צרגלין כמ"ס בחר כן שולמנותם בח"ל. וז"ס עד לא עשה ארץ וחיות וראש עפרות חבל ר"ל הנוף והרגלים והראש הוא וילן ראשו של ארץ כידוע. וחוט השדרה של הארץ הוא הסולם שראה יעקב וראשו בשמים: והפה נפתח. ולכן היו אוכלין מן מן השמים שפה שראה ואוכל משם ואח"כ כשכאלו לארץ וישבות המן שנסתם הפה ונפתח הציפור נקדח ליון ואכלו מארץ חז"ס מה שאמו אוכלת חז"ס אל חדר הורתי. ומ"מ טובה גדולה היא שהיא אוכלת מן השמים כמו שאם הולך אוכלת בפיא ואח"כ הולך אל הולך ממנה כן עיני ה' אלקיך בה כו' דורש אורה תמיד. והוא סוד בחר דינקא מתעבדא מייניו. ועל אותן ימים שהיו שריוס בל"א הוא אומר ואין לך ימים שלמים שריו בשובה יורה מן. ובר לזקק עד ראשו ודראה כו' ומלמדין אורו כו'. ולידה השניה שפחה הפה הוא לע"ל כמ"ס (מגינה פ"ב) שחקים שבו כו'. אבל עכשיו אנהו כנפל שמשם (בתוך) [מחוד] אמו קודם זמנו שהאם והולך משולף והפך והספור כחומים עד שיבואו ימי הלידה כי חלה גם ילדה ליון את בניו:

[ובב"א מצאתי כתוב **ב"ש** בורח ש"ס סקני הוא הפה ע"ס. ידוע ששמים סוד הראש כמ"ס בפ"נ דסי' והארץ הוא הנוף והפה בה ב' בחי' בחי' האחרונה מד' חושים התלוים בשם הוי"ה שהוא הדבור ונחי' ראשונה לד' חושים שנמשוים שחלולים בשם אל"י [ואינה ממיינס רק שורש לשם כמו כתר שהוא כתר מל' של עליון וכמ"ס בתפ"ר ותפ"י] והוא הפה [אמר המסדר. עמ"ח רמח"ל בפי' האדר"ר] שנינו ג"כ במייסוס. ושורש לד' חושי הראש הוא מלח הרטון והוא בעלם מאל. לכן אין בקיעה גלית זו. והוא סוד גדול והבינוה. והנה ב' הבחי' שפה היו בסני. ששם בנה מרעה מונח ושם עולת תמיד העשו' בהר סיני ושם הציפור ג"כ. ולפי שהדבור הוא מבחי' הראש לכן הניע הע"י השמים על הר סיני ומסיני נחורקו ב' הבחינות הכול' למשכן ודברתי אחר כו' והקרבנות. וסוד הקרבנות כמ"ס שהוא מזון הנוף לני' כלי הנשמה לחם לכבד ריח ללב נוחה למוחא והנר"ג מתיישבים ע"י צנוף והן מופרשים בב' קרומים ראש גויה ובטן שהן שמים ואור וארץ עולמות ב"ש שמות אר"י הוי' אל"י ר"ל א"י א"י. וכן הן נמשכן פרוכת והמסך וכל נחלק לני' ג' שהן פ' כלים הידועים [אירון וכפוסים וכרובים. ובהיכל מונח מנורה שולחן. ובעזרה מונח החיטון כיור וכו'] וכמו באלם בני המקומות. ועוד הן בלופן אחר. המנורה והשולחן ומונח הפנימי והחיטון כד' חושי הראש הפנימי לריח ישימו קפורה באשך וכליל על מונחך. מונח החיטון בסוד האכילה

לחמי לאשי וכן ב' דברים זה מיישב הנוף שתחייב הנשמה בו וזה מיישב הנשמה כמ"ס (ברכות מ"ג) איזה דבר כו' וכן הם וז"ל בסוד כלים ועלמות כידוע ובסוד קו ורשימו וכן בכל העולמות ואחר כך שרש לזו"ל לכן המנורה לאור העין כמוך לקפורה כמ"ס בסיני את הנרות כו' ובהעלות כו' שהן שתיקן לפנימיות כמ"ס שמן וקפורה כו' והשולחן הכנה לאכילה לזמן כו' י"ב לחמים לז"ל בקר דנוק. ותתן ערף כו' וכן ס"א (הן) שמועה טובה חדשן ע"ס. וזאת שולחן מלא דשן שהוא הנוף. ובשני' ו' גלדי עינא והן ג' נרות וכן הגביעים כו' הכל בשני. וכן בסוד בריאת העולם הנה ב' החושים און חוסם בני כלי כלל (פ' בע"ת שער אח"ס. הרמ"ס) והוא בקיעת הנשמה (פ' בקל"ח סי' ל"ב ובפ' האדר"ל רמח"ל. המסדר) אבל הפה אף שהבול הוא בלא כלי מ"מ הדבור מהלבש בכלי ולכן עולם העקודים בכלי. ונגד ה' מולאות הדבור שכן ע"ס כן ביהם ג"כ שם אבל הראש' ס"א היוצא ע"י הכלי לכן כאן עיקר הכלי סוד עולם הנקודים. ומ"מ ע"י השבירה נזרחקו האורות וא"ל כלים לכן נחקק ע"י מלח הרטון שהוא ע"י כלי ממש ובלא בקיעה ובלא הכלים פועלים וע"י התעוררות התחתונים. ולכן נחקק במ"ס בתחלת השבוע ברכה לד' החושים. היין לפעם הנשמים לריח והאש לרא' והבדלה לאון שהוא לב' בבינה כדור והבדלה בבינה הוא כמ"ס (ברכות ל') למה באתה חוון וכן און בבינה כמ"ס לב שומע וכן בסדר החושים. ע"כ: [**ב"ר ע"ד**] ובחדר היכלא כו'. וז"ס גם לפור מלאה בית שהוא האי היכלא ולפי שהוא עמיר וניזו אמר מלאה: ודרור כו'. שהנ"ע של מעלה הוא עלמא דחירות כידוע ג"ע של מעלה הוא דרגא דבינה ושם סלקא הנשמה דרגא דידה: דאפיקת מיינה שית כו'. ר"ל ז"ס שפה לשון שית. וז"ס שפה אפרוחה שפה בחיריק: והאי צפור. ור"ל וגם האי לפור אפיקת: לזו תרין מדברין כו'. ר"ל ב' היסודות של בינה ומלכות וכן נקראין מונח: על הפתילה. ר"ל הישראל. וכמו שאם הגר מאיר כראוי האור אינו שוקט ומתנועע תמיד כמ"ס בזהר והוא לגבי האור סגימא דע"ג הגר והוא סוד השיר. וז"ס היתה דולקת עליהם ואוברת שיר כו'. וז"ס ושמן על ראשך לא יחסר: ואינה משתבכת לעולם. כמ"ס אלקים אל דמי לך: בביבול נעדר האור כו'. הוא הסתלקות השכינה משראל: בזמן שהמאור ההוא בחדר בפתילה. כנ"ל ור"ל וז"ס בימי בחרותיך וכמ"ס בנ"ר (איכה וקהלת) זכרו את בוראכם עד שנחורכים קיימין עד שצריח כהונה קיימת שאלמר כו' עד שצריח לני' כו' שצריח ירושלים כו' עד שצריח קיים כו' עד אשר לא יבואו ימי הרעה אלו ימי הגלות כו' ור"ל כמו בהיות האור עדיין שפחילה יכול לתקנה שיהא דולקת יפה אבל לאחר שמשלח האור א"ל לתקן עוד כן אמר שזוהי שאלה תהרב ביהמ"ק והפתילה דולקת עדיין אבל לאחר חורבן ביהמ"ק א"ל שיהא דולקת ולכן גם נביאים לא מנאו חזון מה' עד שיליקנה מחדש וזה שיליק הקב"ה את הפתילה קומי אורי כי בא אור ויכבד כו' וכמ"ס בזהר נפלה ולא תוסיף קום לא תוסיף לקום מעמלה עד שקביה יקים אותה: ד"א על כו'. ר"ל להשכינה אמר וזכור כו': בזמן ב' הוא ימי